

нитѣ педагози казватъ: „трѣбва да възпитаваме дѣцата да станатъ религиозни, да иматъ знание, да почитатъ баща си и майка си“. Разбирате ли това? Нито вие, нито онѣзи педагози сж разбрали. Отъ 8000 години все това се говори, да се възпитатъ хората и да вѣрватъ въ Бога. И който не вѣрва, ще бѣде безвѣрникъ, а Христосъ казва: „Свидѣтелството на тия двама е вѣрно“. Само онова свидѣтелство въ насъ е вѣрно, което сърцето и умътъ ни дватъ едновременно. Само ония нѣща въ природата говорятъ истината, които сж немѣняеми. И когато нѣкой казва нѣщо отъ своята опитностъ или цитира, кой философъ и математикъ какво е казалъ, споредъ моята математика, изключвамъ отъ казаното първо 50% и послѣ още 25% и слѣдъ това ще се позамисля, къмъ коя група спадатъ останалитѣ 25%, дали къмъ вариация, къмъ пермутация или къмъ комбинация — нареждане, размѣстване или съчетане.

Какви сж нашитѣ отношения къмъ Бога? Нѣкои казватъ: „Да ни помогне Господъ да се наредѣмъ, да наредимъ дѣцата си, да ужимъ дъщеря си, послѣ да имаме дѣчица, да имаме пълни хамбари, волове, туй да ядемъ, онуй да приемъ и т. н.“ Всѣки день нареждаме и ни послѣ умремъ. Попътъ дойде и започне: „Благословенъ Господъ Богъ нашъ“ и свърши: „Успокой, Господи. Този, който иска да го нареди Господъ, трѣбва да мине прѣзъ всички тия вариации, пермутации и комбинации, а не да остане само въ нареждането. България сега издава само прѣдписания и нереждания. Това не е нищо друго, освѣнъ прѣтоварване на камила: турятъ провизии и стоки, докато ѝ се счупи гърбътъ. Онова, което Богъ свидѣтелствува вътрѣ въ насъ, то е Духътъ, който говори, и ние, като чада Божии, трѣбва да умѣемъ да се вслушаме въ Неговия гласъ. Прѣди нѣколко дня доиде при мене единъ младежъ, запасенъ офицеръ, и ми разправи, че се разболѣлъ отъ неизлѣчима болѣстъ. Той билъ на умирање, но попада му на ржката една книжка за лѣкуване чрѣзъ гладъ. струва ми се, отъ нѣкой си дръ Мюлеръ. Рѣшава и той почва да гладува и това продължава 22 дня. Разправи ми опитността, която е получилъ въ първия, втория, третия день и резултатътъ билъ, че неизлѣчимата болѣстъ изчезнала. Тогава отишълъ въ Пловдивъ при лѣ-